NN 79/2020 (10.7.2020.), Presuda Upravnog suda u Zagrebu poslovni broj: UsI-2437/19-8 od 16. travnja 2020.

UPRAVNI SUD U ZAGREBU

1502

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Jasni Peroš Nikolić, kao sucu pojedincu, uz sudjelovanje zapisničarke Ljerke Perica, u upravnom sporu tužitelja A. d.o.o., Z., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi rješavanja spora između korisnika i operatora, 16. travnja 2020.,

presudio je

I. Poništava se odluka Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/19-01/183, urbroj: 376-05-2-19-4 od 31. svibnja 2019.

II. Nalaže se tuženiku da u roku od 60 dana od dana dostave pravomoćne presude donese odluku o zahtjevu zainteresirane osobe.

Obrazloženje

Osporavanom odlukom tuženika usvojen je zahtjev za rješavanje spora korisnice D. P. iz K., vezano za nemogućnost zasnivanja pretplatničkog odnosa te je naloženo tužitelju kao operatoru javnih komunikacijskih usluga da u roku od 15 dana od dana primitka te odluke, korisnici D. P. otpiše dugovanje iz 2015. u iznosu od 5.229,13 kn, za pretplatničke bojeve … i …, poštujući pri tome pozitivne propise kako su isti naznačeni tom odlukom.

Tužitelj u tužbi i tijekom spora pobija zakonitost osporavane odluke, u bitnome navodeći da je tuženik trebao odbaciti zahtjev za rješavanje spora D. P. s tužiteljem kao nepravodoban, budući da je ona 27. studenoga 2018. podnijela prigovor kojim osporava dugovanje po računima za siječanj, veljaču i ožujak 2015., a koji je uputila i Povjerenstvu za reklamacije tužitelja 13. prosinca 2018. te je nezadovoljna odgovorom Povjerenstva za reklamacije tužitelja podnijela tuženiku zahtjev za rješavanje spora predmeta kojeg je prigovor na dug prema tužitelju, a ne nemogućnost zasnivanja pretplatničkog odnosa. Navodi da s obzirom da D. P. u svim prigovorima spori račune za siječanj, veljaču i ožujak 2015. koji se odnose na pretplatničke brojeve … i …, a da prigovor na iste prvi put podnosi tek 27. studenoga 2018., nesporno je da je isti sukladno članku 50. Zakona o elektroničkim komunikacijama nepravodoban. Naime, ističe da je tim člankom Zakona propisano kako krajnji korisnik usluga, između ostalog, ima pravo podnijeti operatoru javnih komunikacijskih usluga prigovor na iznos kojim je zadužen za pruženu uslugu, i to u roku od 30 dana od dana dospijeća računa za pružene usluge. Nadalje, ističe da sukladno članku 98. stavku 3. Zakona o općem upravnom postupku izreka sadržava odluku o upravnoj stvari te ista mora biti kratka i određena, što u konkretnom predmetu nije slučaj jer je točkom 2. rješenja naloženo da otpiše dugovanje iz 2015. korisnici D. P., poštujući pri tome pozitivne propise kako su naznačeni rješenjem. Navodi da paušalnim pozivanjem na pozitivne propise u izreci rješenja, a ne navevši koji su to točno propisi, tuženik čini povredu Zakona o općem upravnom postupku. Navodi da ni ne zna točno sukladno kojim propisima je dužan otpisati potraživanje, dok pozivanje na članak 41. stavak 10. – 13. Zakona o elektroničkim komunikacijama u obrazloženju rješenja ne daje odgovor na to pitanje jer predmetni stavci propisuju postupak ocjene platežne sposobnosti krajnjeg korisnika i ne sadrže odredbu koja bi tuženika ovlastila da mu naloži otpis svojih potraživanja. Smatra da je tuženik prekoračio svoje ovlasti nalažući mu da otpiše svoje potraživanje. Smatra da se nalaganjem tako nečega zadire i u gospodarska prava poslovnih subjekata koja štiti Ustav Republike Hrvatske. Također navodi da tuženik donošenjem ovakve odluke zanemaruje i odredbe Zakona o računovodstvu koji mu nalaže obvezu čuvanja i urednog vođenja poslovnih knjiga i to najmanje 12 godina, a za što su Zakonom o računovodstvu propisane i prekršajne odredbe. Navodi da ne zna koju bi temeljnicu koristio za poslovne knjige ako bi račune stornirao u svrhu otpisa, te što u slučaju da D. P. i nakon ove odluke odluči podmiriti dugovanje, a on je već izvršio otpis, u kojem slučaju bi se radilo o stjecanju bez osnove. Ističe da niti Zakon o elektroničkim komunikacijama niti Pravilnik o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga izrijekom ne ovlašćuju tuženika na donošenje odluke o otpisu dugovanja po pojedinom korisniku. Nadalje navodi da tuženik pogrešno primjenjuje članak 41. stavke 10.-13. Zakona o elektroničkim komunikacijama. Navodi da je svrha odredbi članka 41. stavaka 10. – 12. pravo operatora javnih komunikacijskih usluga na razmjenu nužnih podataka o nositelju zahtjeva za sklapanje pretplatničkog